

stus, potentissimus enim est et liberalissimus rex, idemque summe bonus: non igitur hanc sibi impactam injuriam ferre potest, ut de ejus bonitate vel de potentia aliquid dubitemus; nisi vero ad humilissimum Cor Jesu magna cum humilitate adeamus, respicere nostras preces minime poterit: «Oratio humiliantis se penetrat nubes (1);» hujus enim virtutis maxime Christus se exemplar præbuit, hac ipse, Deus cum esset, Patri suo preces ardentissimas obtulit. Igitur non alia ratione putandum sane est fore ut largas suas in nos benedictiones effundat, ac si humili corde ex ejus humili Corde hauriamus.

6. Denique instare oportet et in prece perseverare, ut fiduciam et fidem nostram Christo probemus. «Deus enim, inquit Augustinus, differendo extendit desiderium, desiderando extendit animam, extendendo facit magis capacem (2).» Hac humili fiducia et perseverantia in prece absque dubio fiet ut Cor Jesu suis promissis stet, nisi tamen quod petimus spiritum bonum non tribuit, neque utile nostræ salutis est, neque hominum animabus, neque in genere Ecclesie. Si ergo aliquando factum est, ut a Corde sacratissimo Jesu aliquid petentes, nostro desiderio frustrati fuerimus, nos sumus in culpa, nostro defectui adscribendum id est:

(1) Eccl. xxxv, 21.

(2) Tract. 4 in Ps.

non enim tam generosum Cor iis qui bene dispositi sunt et recte petunt, maxime cum de Dei gloria agatur, denegare aliquid solet.

IV.

«*Devotio erga Cor meum religiosis et ecclesiasticis viris efficax erit medium ad sui status perfectionem recta perveniendi.*»

1. Nemo sane dubitat quin ii qui statum religiosum vel ecclesiasticum ingressi sunt ad perfectionem profitendam teneantur, scilicet ad efficiendum ut quotidie in virtutibus proficiant, Christi consilia sectando, et sancti fiant: ad hanc perfectionem vocat Christus cum ait: «Si vis perfectus esse vade, vende omnia quæ habes, da pauperibus, et veni sequere me (1);» hanc secuti sunt apostoli et discipuli Christi qui aperte dictabant: «Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te (2).» Quapropter eis Christus præmia promisit, quæ non nisi perfectionis consilia sequentibus se daturum decrevit: «Vos qui secuti estis me, sedebitis et vos super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israel (3).» Verum sane est ecclesiasticos viros ad renuntiandam re factoque

(1) Matth. xix, 21.

(2) Matth. xix, 27.

(3) Matth. xix, 28.

bona terrestria, nempe divitias, non teneri, nec possessionis aut acquisitionis jure privari; attamen ad alia consilia servanda obligantur, et quod ad divitias spectat saltem ecclesiasticas, quibusdam canonum regulis et sanctionibus continentur. Ut ut vero res sese habeat, perfectissimus status ecclesiasticus etiam præ religioso est, ubi hic a Sacerdotio abstrahat.

2. « Nihil in sacerdote commune cum multitudine, inquit S. Ambrosius, ... Vita sacerdotis debet præponderare, sicut præponderat gratia (1). » Quare S. Augustinus aperte docet clericum profiteri sanctitatem dum sacerdotio initiatur: « Clericus duo professus est, sanctitatem et clericatum (2). » Sed sanctum Thomam audiamus, qui majorem in presbytero quam in simplici religioso perfectionem exquirat, cujus rei hanc rationem reddit: « Quia per sacrum ordinem aliquis deputatur ad dignissima ministeria, quibus ipsi Christo servitur in sacramento altaris. Ad quod requiritur major sanctitas interior, quam requirat etiam religionis status... Unde gravius peccat, ceteris paribus, clericus in sacris ordinibus constitutus, si aliquando contrarium sanctitati agat, quam aliquis religiosus, qui non habet ordinem sacerum (3). »

(1) Ep. ad Iren. l. 3, ep. 25.

(2) Serm. 88 de Diversis

(3) 2. 2., q. 184, a. 8

3. At quam difficile est sacerdotibus, qui inter seculares homines vivunt, suæ propriæ perfectioni vacare! quam arduum omnibus inter labores et sollicitudines pro animarum salute impendenda sibi invigilare, ut proficiatur de virtute in virtutem! Parvi ne momenti res est sibi, mundo, suisque omnibus perfecte renuntiare, vitia omnia penitus resecare, ut nemini offensioni et scandalo simus, virtutum omnium semitam sectari, atque in dies majores proventus facere, jugiter contra salutis nostræ potentissimos adversarios luctam sustinere, qui omnibus conantur viribus, ut gratiæ divinæ in nobis effectus destruant?

4. Quapropter optimus hominum Salvator, quem infirmitas atque debilitas nostra non latet, sapienter amanterque providit, ut suum sanctissimum Cor sanctitatis omnimodæ efficacissimum instrumentum traderet, simul spondens fore ut in nobis, pro statu nostro, hanc producat efficiatque sanctitatem, si ad ipsum ejus Cor confugere velimus. Cui enim dubium esse potest Cor Christi Jesu sanctitatis esse non modo perfectissimum exemplar, et virtutum omnium ditissimum thesaurum, sed et in aliis perfectionis originem et fontem inexhaustibilem? Cum enim Deus homo fieret, ex primo conceptionis suæ terrestri momento, omnes humanæ quam sumpsit naturæ sapientiæ et gratiæ thesauros

communicavit, adeo ut hæc humana natura jam ab exordio sui omnibus numeris absolutam et perfectam sanctitatem haberet. Cum autem cor hominis totius vitæ actionisque humanæ centrum quoddam et sedes sit, necesse prorsus fuit ut quidquid sanctum et perfectum in Christo manifestatum hominibus est, ex hoc Corde quodammodo initium sumeret, ac proinde ut in corde hoc justitiæ totius affectus, motusque sedem haberent. Ut enim ex Christi ipsius doctrina crimina omnia ex corde oriuntur et ex abundantia cordis os loquitur, ita et virtutes omnes earumque actus inde exordium habeant necesse est.

5. At ex his etiam factum, ut humanum Cor Jesu divinitati copulatum, jure quodam suo, omnis perfectionis sanctitatisque in aliis fons esset et origo. Nam ex quo, ut Patri obediret, suoque erga nos amori satisfaceret, Christus cruci affixus supremum obiit diem, jam non Creatoris sed Salvatoris hujus gratia et medicinalis hominibus distribuitur, quæ ex purissimis ejus fontibus seaturiens, primo a criminibus animas expurgat, deinde Deo Patri reconciliatas sanctas efficit. Fontes autem ejusmodi gratiarum maxime in Corde Jesu originem et compendium aliquod habent, cum ex corde sanguis ejus effusus in omnes sit: unde fit ut accedentibus ad Cor Jesu abundantius

gratiæ distribuantur, celerius communicentur, efficacius effectus suos producant.

6. Ceterum quis non videat sanctitatis ac perfectionis culmen in charitate repositum esse, quam qui possidet celerrime in dies proficit, atque majora adhuc virtutum opera perficit? Unde autem charitas nisi ex Corde Christi Jesu? vel quis perfectius atque celerius hominum cordibus indere et effundere valeat nisi Cor Jesu? « O quam bonum et quam jucundum habitare in Corde hoc! Quin potius dabo omnia, omnes cogitationes et affectus mentis commutabo, jactans omne cogitatum meum in Cor Domini Jesu, et sine fallacia illud me enutriet (1). » Ne dubitemus quin faciat, quoniam ardentissime optat, atque facturum promisit, nec pro ipso stat quin statim faciat, sed pro infirmitate et malitia nostra, non enim ut par est, nempe munda anima et puro ac simplici corde, ad ejus Cor accedimus: quod si ageremus statim ejus ardoris vulnus profunde in corde nostro experiremur.

(1) S. Bern. tract. 3 de Pass. Dñi, c. 3.

V.

« *Mirum sacerdotibus donum tribuam hominum corda, vel etiam durissima emolliendi.* »

1. Pretiosissima hæc promissio est atque a Dei ministris non modo desideranda sed expetenda. Quid enim tot labores proximorum salutis causa suscepti prodesse, nisi hominum corda emollire sciremus? qui sane absque hoc Dei dono Christi missione fungi queamus? Profecto hominibus per se datum non est corda hominum tangere ad salutem, eaque ad meliorem frugem convertere: sine Dei gratia, quæ hominum corda et mentes prævenit, disponit, dirigit atque ad bonum faciendum impellit, nostris ministeriis, nostroque verbo nisi aerem percutere non possumus. « Deus est qui operatur in nobis velle et perficere pro bona voluntate (1). » Quare S. Cyprianus: « In nullo gloriandum; inquit, quando nostrum nihil sit (2). » Et ad rem pressius S. Ambrosius: « Ubique Domini virtus studiis cooperatur humanis, ut nemo possit ædificare sine Domino, nemo quiddam incipere sine Domino (3). » At quærendum aliunde a discipulis testimonium non est, cum Magister dicat:

(1) Ad Phil. II, 13.

(2) L. 3 ad Quir. 4.

(3) L. 2, in Luc. III.

« Sine me nihil potestis facere (1). » Igitur potestas nulla nobis est animas hominum a vitibus cæno ad virtutem adducendi.

2. Difficilior autem res redditur cum ob perversas habitudines, pravas affectiones, animi incredulitatem et repetitam illustrationibus et inspirationibus divinis resistentiam, cor hominis induratum prorsus est, nec amplius conscientiæ synderesim persequitur; qui enim fieri potest, ut hominem brutis animantibus similem redditum ad humanos divinosque sensus adducamus? Quid tum nostra quæcumque eloquentia, nostraque vox nisi aerem verberare poterit? Quod sane experientia noscimus, cum sæpissime de hac hominum cordis duritie querimus, nostrorum laborum inutilitatem extollimus, hominum perversitatem atque circa eorum æternam salutem inertiam corripiamus, quasi hæc nullatenus eos eorumque bonum pertingat. Tunc fervida instamus prece, sacrificiis et expiationibus misericordem Deum flectere conamur: at ipse non semper nostris votis vel peccantibus hominibus propitius fit, ut eis quæ optamus largiatur.

3. Jam Christi vulneratum Cor omnibus patescit atque latissimum præbet aditum, quem qui ingrediuntur animæ sordes deponunt et abluuntur sanguine. Inde nobis

(1) Joan. xv, 5.

ejus ministris non modo communes sed specialissimæ tribuuntur gratiæ quibus durissima etiam scelestissimorum hominum corda emolliamus. Ipse est Jesus qui lapidea corda in carnea commutare solus potest, ut gratiæ influxus sentiant et vivant; ipse est enim qui promisit: « Et effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris, et ab universis idolis vestris mundabo vos. Et dabo vobis cor novum et spiritum novum ponam in medio vestri: et auferam cor lapideum de carne vestra, et dabo vobis cor carneum. Et spiritum meum ponam in medio vestri: et faciam ut in præceptis meis ambuletis et judicia mea custodiatis et operemini (1). »

4. Hæc est aqua illa, quæ ex Corde Domini Jesu fluxit, quæque sanguine mixta jugiter in hominum corda instillatur atque pervadit, ut molliora ad gratiam recipiendam efficiat, purget a noxiis atque pura coram Deo reddat. Hic est spiritus ille novus, qui ex Christi et Patris æterni corde procedit, quique charitatem in hominum cordibus diffundit, atque adamantina etiam liquefacit, ut deinceps non terrestrium neque carnalium, sed cœlestium et spiritualium amore ardeant et consummentur charitatis igne erga Deum et proximum: hoc novo recepto spiritu, homines in præceptis divinis, in viis

(1) Ezech. xxvi, 25, 27.

justitiæ ambulant, et judicia Dei custodiunt et operantur.

5. Christus autem promissionibus suis non deest. Jam nunc quos quantosque copiosos fructus edant, qui totis viribus devotionem erga Cor sacratissimum Jesu præ omnibus colunt et prædicant, evidentissime videmus, quique ad Cordis Jesu cultum propagandum associationes instituunt vel promovent, lateque diffundunt. Quod si præterea magno erga sacratissimum Cor amore ferantur, ejusque charitatem in suis cordibus augeant, dubitandum non est quin eorum verba efficacissima fiant, atque penetrabiliora omni gladio ancipiti hominum corda pervadant, eorumque duritiam vincant. Oh utinam! omnes viri religiosi et ecclesiastici hæc bene intelligerent; utinam! Christi promissionibus frui vellent; brevissimo tempore certissime mundum ad Deum conversum videre esset, atque stultissimos terrestres lætitiæ risus in pœnitentiæ lacrymas commutatos.

6. Atqui hujusmodi prodigium nonnisi lacrymis pœnitentiæ et sacrificiis nostris extundere licebit, necnon ferventissima ad Cor Jesu elata prece, qui primus pro nobis preces suas et sacrificium Deo Patri obtulit. Accedamus igitur ad Cor Jesu, ad hunc purissimum et uberem omnis gratiæ fontem accurramus: ipsi primum pro nobis ex hoc sanctimoniæ fonte rivulos hauriamus,

bibamus ex his aquis in vitam æternam salientibus, bibamus et satiemur, ut postea de nostra plenitudine in alios refundamus, quos ad eosdem ducamus fontes, qui omnibus patent, nec unquam fiet ut exhauriantur. Hoc Cordi Jesu solatium demus, qui clamat in plateis: « Si quis sitit veniat ad me et bibat (1); » et « Omnes sitientes venite ad aquas, et qui non habetis argentum, properate, emite et comedite: venite, emite absque argento, et absque ulla commutatione vinum et lac (2). »

VI.

« Eorum nomina, qui hanc devotionem propagare studuerint, in meo Cōrde scribentur, nec unquam fiet ut deleantur. »

1. « Nemo, quandiu in hac mortalitate vivitur, de arcano divinæ prædestinationis mysterio usque adeo præsumere debet, ut certo statuatur se omnino esse in numero prædestinatorum, quasi verum esset, quod justificatus aut amplius peccare non possit, aut, si peccaverit, certam sibi resipiscentiam promittere debeat. Nam, nisi ex speciali revelatione, sciri non potest quos Deus sibi elegerit (3). » Et revera cum uniuscujusque æterna salus ex statu gratiæ actuali pen-

(1) Joan. vii, 37.

(2) Isa. lv, 1.

(3) Conc. Trid. Sess. vi, cap. 7.

deat et maxime ex perseverantiæ finalis dono, quis certum de ea, nisi Deo revelante, iudicium poterit efformare? Etenim « Sunt justi et sapientes, inquit Ecclesiastes, et opera eorum in manu Dei: et tamen nescit homo, utrum amore an odio dignus est: sed omnia in futurum servantur incerta, eo quod universa æque eveniant justo et impio, bono et malo, mundo et immundo, immolanti victimas et sacrificia contemnti, sicut bonus sic et peccator: ut perjurus ita et ille qui verum dejerat (1). » Altera ex parte finalis perseverantia magnum Dei donum est, « quod quidem aliunde haberi non potest, nisi ab eo, qui potens est eum, qui stat, statuere ut perseveranter stet, et eum, qui cadit, restituere; » quare « nemo sibi certi aliquid absoluta certitudine polliceatur: tametsi in Dei auxilio firmissimam spem collocare et reponere omnes debent (2). »

2. Hæc est terribilis futurorum expectatio, quæ sæpe nostrum conturbat animum, atque efficit ut aliqui in desperationem vel in amentiam incidant. Quod sane tristissimum est: quamvis enim incerti vivere debeamus, omnem tamen spem et firmissimam quidem in Dei auxilio et bonitate reponere et collocare a Concilio Tridentino jubemur. Attamen, attenta animi nostri infirmitate, fieri non potest, ut aliquando nimius timor

(1) Eccle. ix, 1, 2.

(2) Conc. Trid., Sess. vi, cap. 13.

corda nostra non pervadat, atque opera nostra etiam sancta non distrahat, cum cogitatio menti occurrit: «Salvus ne ero an non?»

3. Huic formidini levamen afferre Christus voluit, sui sanctissimi Cordis aulam reserando, ut in ea securi condamur, plena in eum fiducia, qui ait: « Ego sum resurrectio et vita: qui credit in me, etiam si mortuus fuerit vivet: et omnis, qui vivit, et credit in me, non morietur in æternum (1). » Utique absolutam pro unoquoque nostrum certitudinem, etiam ex hac Christi promissione habere non possumus; nescimus enim certe, utrum quantum satis est credamus et vivamus in eo; sed si moraliter certi sumus, nempe prudenter arbitrari possumus cor nostrum erga Cor Jesu ardere, totisque nos viribus adlaborare, ut ejus devotio fuse lateque diffundatur; nonne ex hac promissione tranquillam quamdam securitatem circa ea quæ futura nobis sunt ex Dei misericordia concipiemus? Quid enim est nomina nostra in Corde Jesu scribi, nec unquam futurum ut deleantur, nisi nomina nostra in libro vitæ scribi, nec unquam fore ut deleantur? In libro autem vitæ nomina scribi nihil aliud, ut arbitror, est nisi nos ad vitam æternam destinari. « Gaudete quod nomina vestra scripta sunt in cœlis (2). » Etenim Christi Cor vitæ fons perennis et

(1) Luc. x, 20.

(2) Joan. xi, 25, 26.

origo, omnium simul electorum liber est vitæ: « Pater enim non judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio... et sicut Pater suscitavit mortuos et vivificavit: sic et Filius quos vult vivificat (1). » Filius, inquam, cujus solius nomen datum est hominibus ut salvi fiant, quique salvare in perpetuum potest accedentes per semetipsum ad Deum (2).

4. Quod si nomina nostra in Corde Jesu scribi et nunquam deleri, ita intelligere velis, ut ab eo diligamur, scias ergo nunquam amplius futurum ut ab eo non diligamur, nunquam enim fiet ut nomina nostra ex Christi Corde deleantur. Quis autem tam audax sit ut avellat ex Corde Christi, quos ipse ibi, ut amet, recondit? Si oves, quos Jesus manu sua tenet, vis nulla eripere potest (3), quæ unquam vis animas nostras in ejus Corde reconditas, ab eo abstrahat et disjungat? In hoc igitur Corde tamquam in throno regali securi quiescemus; neque mors, neque vita, nec dæmonum virtus separabit nos a charitate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro. Itaque salus æterna, prædestinatio ad vitam illis a Christo promittitur, qui ejus Cordis amorem ubicumque diffundunt: gaudendum ergo nobis est quod nomina nostra scripta sunt in Corde hoc, nec unquam fiet ut deleantur.

(1) Jo. v, 21, 22.

(2) Act. Apost. iv, 12. — Ad Hebr. vii, 25

(3) Joan. x, 20.

tur. Quam dulce est vivere et præsertim in Corde Jesu mori!

5. His verbis etiam intelligamus oportet, nos Cordi Christi devotos sub ejus protectione perenniter commorari. Quid igitur amplius timendum? Abeat metus cum habitemus in adjutorio Altissimi et in protectione Dei cœli commoremur: ipse liberabit nos de laqueo venantium et a verbo aspero; scapulis suis obumbrabit nos et sub pennis ejus sperabimus; scuto circumdabit nos veritas ejus, nec timebimus a timore nocturno; cadent a latere nostro mille, et decem millia a dextris nostris; non accedet ad nos malum, et flagellum non appropinquabit tabernaculo nostro; super aspidem et basiliscum ambulabimus et conculcabitur leonem et draconem. Et quoniam in hoc Corde speramus, liberabit nos; proteget nos quoniam cognovimus nomen ejus; clamabimus ad illud et exaudiet nos; nobiscum erit in tribulatione, ut eripiat nos et glorificet; longitudine dierum replebit nos, et ostendet nobis Salutare suum (1). Potentior enim est amor ejus ad nos salvandum, quam vires omnes angelicæ, humanæ et quæ dehorsum sunt. Itaque iterum atque iterum gaudeamus quod nomina nostra in Corde Jesu scripta reponantur.

(1) Psalm. xc.

PARS SECUNDA

DE IIS QUÆ PRACTICE AGENDA, UT IN NOBIS
ET IN ALIIS AMOREM ERGA COR JESU FOVEAMUS

CAPUT I.

DE ORDINATA ET PERFECTA SACERDOTIS VITA
PRO QUOLIBET TEMPORE

1. Absolutis iis, quæ ad devotionem et amorem erga Cor Jesu fovenda impellunt vel disponunt, restat ut practice de iis sermonem habeamus, quæ agenda sunt, ut in nobis atque in aliis hunc ipsum amorem et devotionem foveamus, quo tandem missionem a Christo acceptam sui amoris ignem excitandi, juxta Cor ejus exequamur. Intelligendum imprimis est devotionem erga Cor Jesu hanc ipsam esse Jesu Christi missionem, propterea sitam esse in ea perfectione et sanctitate qua uniuscujusque nostrum animam ornamus, simul conando ut in alios homines hanc ipsam vitæ sanctitatem, quibuscumque id fieri possit modis,